

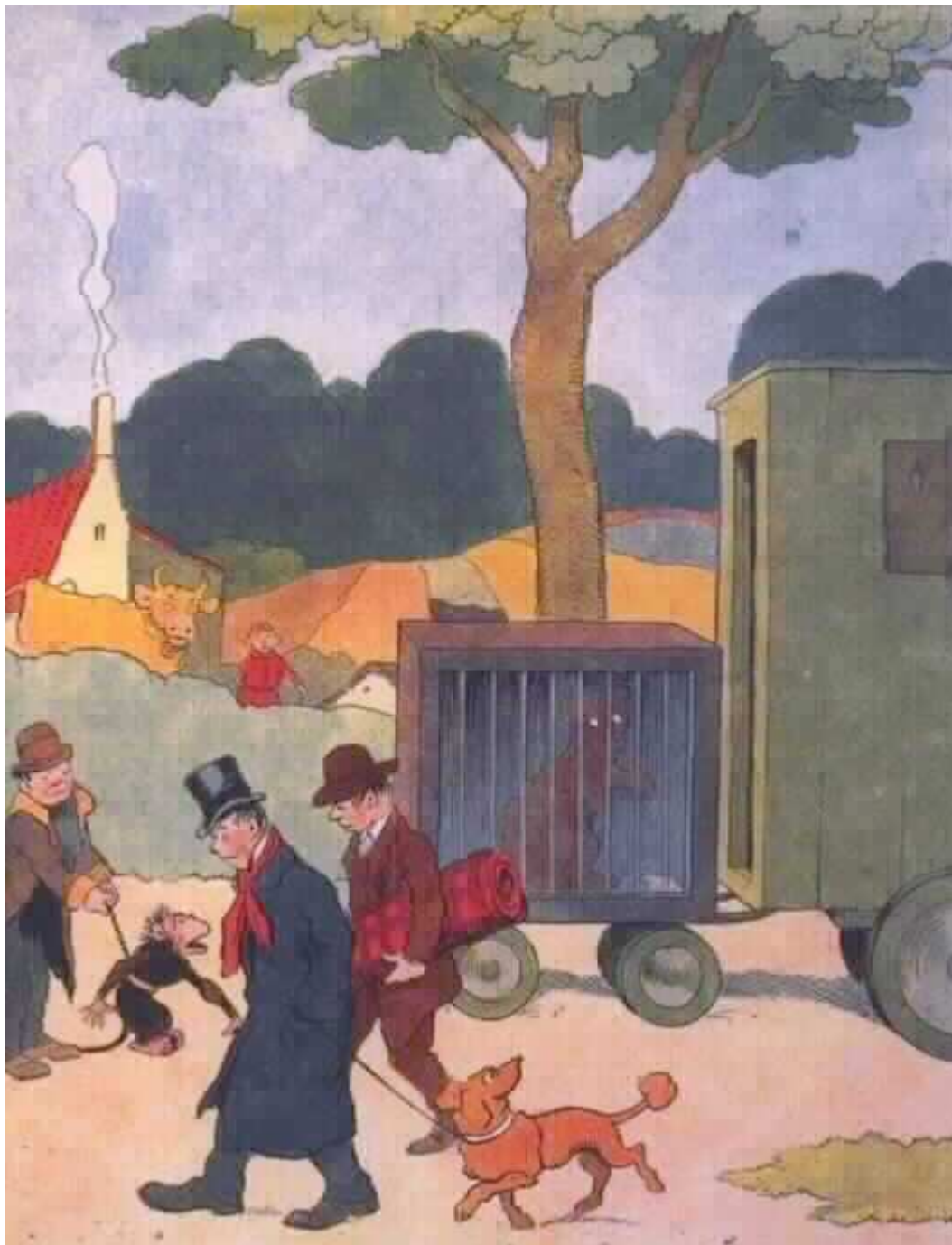
בחיים. והוא נזכר בנקניקיות הטעימות
אותן גנב בזמנו עם החברים שלו.
במשטר זה לא פלא שהקוף רזה מאוד.

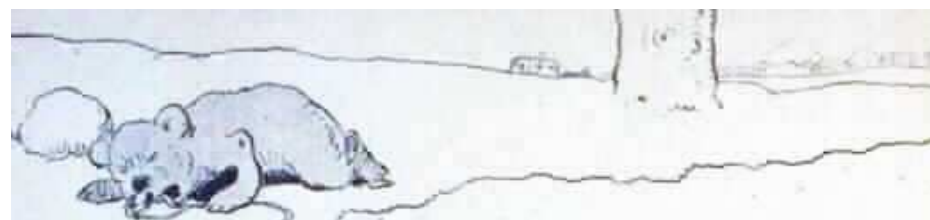
יום אחד הוא נכנס לחדרו של המנהל
ועלה על השולחן. שם הוא מצא גלובוס
ועליו את מפת הארץ האהובה שלו,
אפריקה. עצב רב שטף אותו ושתי דמעות
גדולות זלגו מעיניו!
יום אחד, לגמרי במקרה, נפגשו שלושת
החברים לשעבר. סמוך לכפר בו חנו

והנה קוף רוכב בזירת, והקהל נהנה,
מוחא כף וצוחק מהתעלולים. זה יוקו
שמופיע לקהל בקרקס לגיניול! הוא לבוש
בחליפה אדומה, חובש כובע צילינדר
מבריק ויושב על גבו של כלב מאולף.
יוקו המסכן, הוא חזר לחיות כמו קודם
אצל הצוענים, קוף מאולף, שימפנזה
המבצע תעלולים! נגמרו הימים הטובים
של חופש. הוא עכשיו נאלץ לעבוד קשה!
ואילו נתנו לו לפחות לאכול היה כפי
שצריך. אבל לא! הוא מקבל מדי פעם גזר
יבש שמספיק לו רק כדי להחזיק אותו

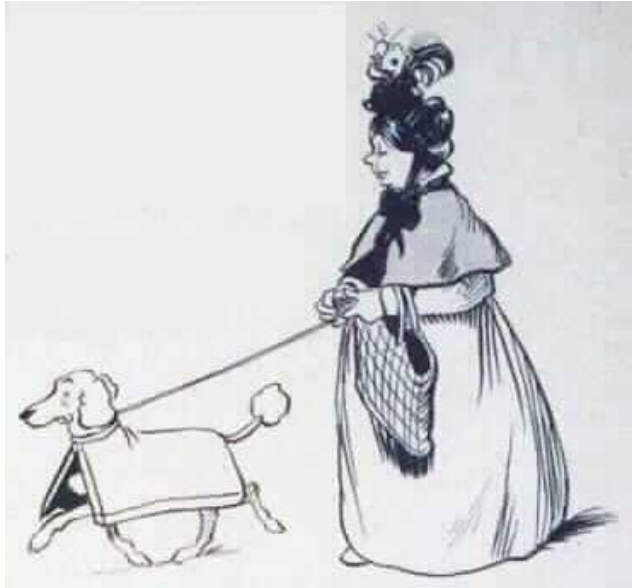

הצוענים סטניסלאוס, ועמד הכלוב של הדוב מרטין, עברו השודדים שלקחו איתם את הכלב טירקו, ושם גם טייל מר לגיניול עם הקוף שלו. שלושת החברים הביטו זה על זה. הם הבינו עכשיו שרק אנוכיות ודאגה של כל אחד לעצמו גרמו להם להיפרד ולהימצא במצב האומלל הזה. מיום בו האנוכיות גברה על ידידות אמיתית, הם ניסו לדאוג כל אחד רק לעצמו והפירוד הזה גרם לאסון. מה יהיה עכשיו העתיד שלהם? הדוב מרטין חלה ומאחר ולצוענים לא היה

מה לעשות עם דוב חולה, הם השאירו אותו בכביש. אך הוא לא מת מרעב. שומר שדות של הכפר השכן מצא אותו,

והפרצופים המצחיקים של יוקו, החליט לקנות אותו ממר לגיניול. הוא הביא אותו לאחוזתו ליד ניו-יורק, ושם יוקו חי מרוצה עד היום.

ומה עם טירקו? השודדים עזבו אותו בסוף, כי לא ידעו איך לאלף אותו, ולא רצו לתת לו לאכול חינם. יום אחד האלמנה בונאמי, שגרה סמוך לעיר אורליאן, מצאה אותו כשטיילה בגן ציבורי. הוא היה פצוע וחבול והיא ריחמה עליו ולקחה אותו לביתה. מאז טירקו מקבל טיפול מצוין והוא אחד הכלבים המאושרים ביותר בעולם.

ומאחר שהיה בזמנו עובד של גן חיות ריחם עליו. הוא הביא אותו לכפר שלו וזמן

מה מרטין חי בשלווה בין האיכרים. אך הדבר נגמר במהרה, כי להזין דוב הוא דבר יקר ואנשי הכפר לא יכלו להרשות לעצמם

את ההוצאה. לכן ועד הכפר החליט בסוף לשלוח את הדוב לגן החיות של פריס. היום ניתן לבקר אותו שם, דוב חום גדול, שמטפס על עצים ושולח נשיקות לקהל המבקרים.

גורלו של יוקו היה שונה. יום אחד, אחרי הופעתו בקרקס, מר ויליאם סונט, אמריקאי עשיר שנהנה מהופעתו